

ere ikke blot daarlige Ord, men ogsaa en uheldig, cancellistisk Sætningsbygning, og denne uheldige Sætningsbygning har igen sin Grund i — ja, jeg kan ikke bruge noget mindre kraftigt Ord, — en uordentlig Fremstilling af selve Lovens Indhold. Der er ingen rigtig Orden deri. Fejlen ligger i selve dens Grundlag, og man vil sige: det har man fra Lovene af 1887 og 1893. Det kan godt være, at Uordenen er begyndt da, men det er da gaaet saaledes, at man i denne Lov, som jo er en Frugt af mange Menneskers Samarbejde, hver Gang den har faaet en ny Overhaling, har i en Paragraf puttet ind en Bisætning, i en anden en Hovedsætning, i en tredje en Bisætning med følgende Hovedsætning, saa at det hele er kommet til at ligne et Pulterkammer. Skulde jeg virkelig prøve paa at løse den Opgave, det høje Ting her har lagt paa mig, maatte jeg prøve paa at tage det fra Grunden af. Ærede Medlemmer ville forstaa, at jeg kviede mig ved at prøve paa at tage dette store Arbejde op. Men jeg gav mig i Lag med det, jeg gik Lovforslaget igennem, og Følgen blev et Forslag til en fuldstændig Omskrivning af Lovens første og vigtigste Halydel, den anden Halydel kunde lettere gennemarbejdes, naar man først var enig om Grundsætningerne. Dette Arbejde forelagde jeg for Husdyrudvalget i to Møder — ved det første Møde vare ikke alle til Stede —, og jeg kan ikke andet end glæde mig over den velvillige Modtagelse, som jeg fik, efter at man havde hørt min Udvikling. Jeg tror nok at turde sige, at Stemningen over for mit Arbejde var mindre velvillig, da jeg begyndte, end da jeg sluttede. Jeg tror, at man vil indrømme, at hvis man arbejder videre paa dette Grundlag, ville vi faa en klarere brugeligere og folkeligere Lov end den, der her foreligger. Maa jeg med det samme sige, at naar vi ikke gik til at stille et samlet Ændringsforslag til 3die Behandling, indeholdende en fuldstændig Omskrivning af Loven med det samme Indhold men i en helt anden Form, som den ærede Ordfører antydede, at han og de fleste af Udvalgets Medlemmer egentlig havde ønsket, skyldes det ogsaa Hensynet til Ministerens Ønsker, som blandt andet havde sin Grund i, at han ønskede Sagen hurtig fremmet og sendt op i det andet Ting.

For at give et Begreb om, ad hvilken Vej jeg mener, man burde gaa, skal jeg tillade mig at tage et Par Eksempler frem

af Lovforslaget — jeg skal ikke trætte Tinget med at gennemgaa det hele —, og jeg skal da tage § 7. I § 7, som ingenlunde er den værste, vil man straks lægge Mærke til den Ejendommelighed ved denne Lov, som ved mange af vore nyere Love, at det er omtrent umuligt at henvise til den. Skal man henvise til den, kan man ikke sige § 7, men det maa hedde: § 7, Stk. 5, Linie 6, eller § 7, Linie 22, eller § 7. Stk. 6, 2det Punktum, og selv denne Henvisningsmåde er undertiden ganske ubrugelig. Naar de f. Eks. vil se § 3, vil De finde et Sted, hvor der staar: „Hingste i 1, 2 og 3 Aars Alderen“. Hvilket Menneske i Verden vil kunne sige, hvilket Sted i § 3 det er, der kan man kun tælle Linierne. Det forekom mig derfor rigtigere at skrive Paragraffen om i mindre Paragraffer. Enten kunde man gøre det til „§ 7 a., b., c., d., e., f.“ eller gøre Stykkerne, hvad der var det mest praktiske, til helt ny Paragraffer og ordne dem i Kapitler med Overskrifter. Dernæst komme vi til den enkelte Under-Ordning af § 7. Først ved en saadan Leddeling af Stoffet kommer man til rigtig at opdage, hvor Loven er uklar og hvori dens kejtede Sprogform ligger. I § 7 kunde man have opstillet — og derved have faaet mange Sætninger bedre byggede — Reglerne for Tilskuddene til Hingstene og Tyrene, dernæst Inddelingen i 13 Skuekredse, dernæst en Paragraf, som kun indeholdt Regler for, hvor tidt der skal holdes Hingsteskuer. Den vilde komme til at lyde saaledes: I hver Skuekreds afholdes aarlig et Hingsteskuer. I en ny Linie med nyt Nummer skulde saa følge Reglerne for Tyreskuer, hvilket nu staar i samme Linie, og saa findes der nogle indledende Regler der. Saa vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa de sidste Bestemmelser. Hvis ærede Medlemmer ville lægge Mærke til, hvorledes det følgende er fremstillet i Lovforslaget, ville de derved iagttage en underlig Omstændighed. Det hedder:

„Det af Statskassen til Hingste- og Tyrepræmier bevilgede Beløb fordeles af Landbrugsministeren mellem Distrikterne efter Indstilling fra Statsdyrskuekommissionens Formand, som fra Hingste- og Tyreskuekommissionernes Formænd forud indhenter Indberetning og Indstillinger, hvilke indsendes til Landbrugsministeren samtidig med Formandens Indstilling.

Ved Fordelingen bliver at tage Hensyn til Antallet af de i sidst forløbne Aar fremstillede og præmierede Dyr,